

Степан та Тетяна Янюки

Дві сестри – Міріам та Валентина Вайнштейн – до війни жили із батьками в селі на Волині, неподалік від Любомля. Коли у червні 1941 р. район окупували, родину Вайнштейн забрали до Любомльського гетто. Батько дістав дозвіл працювати за межами гетто.

У вересні 1942 р. мати відправила двох дочок до села, де працював батько, а сама з молодшим сином залишилася в гетто. Наступного дня всіх мешканців гетто розстріляли. Дівчата знайшли свого батька і деякий час переховувалися з ним у лісі. Та окупанти влаштували облаву на євреїв, під час якої батька вбили, а двом дівчатам удалося врятуватися.

Міріам та Валентина блукали селами, ночували в сараях, просили харчі в селян. Тетяна Янюк забрала дівчат до себе. Тетяна була глибоко віруючою людиною, мала трьох дітей, двох утратила під час пологів. Тому жінка вирішила, що Бог послав їм двох дівчат замість померлих, вона переконала чоловіка забрати сестер до себе. Деякий час дівчата не виходили на вулицю з хати, потім Степан та Тетяна познайомили їх із сусідами, сказали, що це їхні далекі родички. Одного разу поліцаї з собаками прийшли із обшуком, погрожували спалити будинок, якщо господарі не видадуть єврейок, але Степан потай вивів дівчат до лісу, де вони переховувалися кілька днів, поки небезпека не минула. Після цього вони знов повернулися до Янюків.

Після того як радянські війська вигнали нацистів із району, Степан та Тетяна офіційно удочерили дівчат. Деякий час вони жили всі разом, потім Міріам і Валентина вирости, вийшли заміж. Усе життя вони підтримували стосунки із Степаном та Тетяною, вважаючи їх своїми батьками.